

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2018 r.,
skargi M. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko P. B., A. L. i Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w G.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę;

2. zasądza od skarżącego M. M. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia;

3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. na rzecz radcy prawnego M. W. wynagrodzenie w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł w dniu 8 listopada 2017 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt II Ca (...) wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z uwagi na datę wniesienia przez powoda skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, nie miały do niej zastosowania przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5, ze zm.), która weszła w życie w dniu 3 kwietnia 2018 r. (art. 136). Przepis art. 133 § 3 tej ustawy dotyczy tych spraw wszczętych i niezakończonych przed jej wejściem w życie, dla których właściwa była Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego. Przed tą datą dla skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ze względu na przedmiot sprawy, właściwa była Izba Cywilna Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę należało wnieść w terminie dwóch lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którego dotyczy. Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód złożył w piśmie wniesionym w dniu 25 maja 2017 r. (k. 31 akt WSC (...)). Z kolei wniosek powoda z 6 kwietnia 2017 r. dotyczył ustanowienia pełnomocnika w celu wniesienia zażalenia od postanowienia o odrzuceniu skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (k. 16 akt WSC (...)).

Ubocznie należy zwrócić uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że z uwagi na charakter terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, nie podlega on przywróceniu na podstawie art. 168 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, OSNC - ZD 2008/3/61, z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BU 15/09, z dnia 10 marca 2011 r., II BU 8/10, nie publ.).

Z tych przyczyn skargę wnioskodawcy należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261, ze zm.) i § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 22³ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. - o radcach prawnych (j. t. Dz. U z 2017 r., poz. 1870, ze zm.) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 5, § 11 pkt 1, § 16 ust. 5 pkt 2 oraz § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 1715, ze zm.). Pomimo złożenia skargi po upływie ustawowego terminu, Sąd przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu, gdyż Sąd Okręgowy w S. ustanowił go pełnomocnikiem z urzędu w czasie, gdy nie mógł on złożyć jej w terminie. Poza tym, pełnomocnik z urzędu zaznaczył, że znając orzecznictwo Sądu Najwyższego odnośnie do charakteru prawnego terminu do wniesienia skargi, po udzieleniu w tej materii informacji skarżącemu, uczynił to na jego wyraźną prośbę (k. 2 akt skargowych). W tych okolicznościach należało przyznać pełnomocnikowi wynagrodzenie w wysokości, jak za opinię o braku podstaw do wniesienia skargi.